

Fra Få meg på for faen, av Olaug Nilsen

Maria:

For seint? Å nei, eg kjem aldri for seint på jobb. Eg har to vekkerklokker, og dei står langt frå kvarandre. Då må eg jo stå opp for å slå dei av, og når eg først har stått opp, så .... Ja, det sa eg visst i stad. Så går eg heimanfrå når mobilen viser 6:45, av og til 6:43. Men då er klokka *eigentleg* 6:40 eller 6:38, for både mobilen og klokkeradioen er stilte inn slik at eg skal tru at eg har betre tid enn eg *eigentleg* har. Ettersom eg er klar over at eg har prøvd å lure meg sjølv på denne måten, er dette meiningslaust. Eg treng tjue minutt for å gå på jobben, og dersom eg går når klokka er 6:43, eller altså i røynda 6:38, så kjem eg fram to minutt på sju. Men eg bør ikkje gjere det til ein vane å gå heimanfrå klokka 6:38, for når eg blir heilt fortruleg med dei to minutta eg har å gå på, så kjem eg til å begynne å somle. I dag skal eg forresten ikkje til kontoret. Eg skal jo rett ut til sosialhøgskulen. Å nei! Å nei! Eg har sosialhøgskulen heile veka, eg skal rett ut til sosialhøgskulen. Eg må rekne ti ekstra minutt. Kva er klokka no?

(Hun ser på klokken som er 6.20)

Fra Å telle til null, av Kristofer Grønskag

LARS/LISE

Jeg presser ned dørhåndtaket og går inn.

Inn i et rom

fullt

av raketter, batterier, kinaputter,

alt du kan tenke deg.

Jeg ser et kamera som blinker fra hjørnet i taket. Som ser på meg.

Ok, la meg bare få dette overstått,

tenker jeg,

så jeg kan dra hjem igjen og slippe fri fra de idiotene som står utenfor.

Så jeg røsker til meg en bunke med raketter og begynner å gå ut.

Stillhet.

Men så...

Så får jeg en idé.

Fordi...

Jeg har fått nok.

Og nok

det er jo

nok.

Så i stedet for å ta med rakettene ut,

så legger jeg dem i en stor haug midt på gulvet.

Og tar opp en lighter.

Tenner en lighter.

Og bare

bare tenner på.
Og så...
Blåser ut lighteren.
Så løper jeg. Alt jeg kan!
Og de roper til meg.
mongoLars (mongoLise)!?
Hvor faen er rakettene
mongoLars (mongoLise)?!
Og jeg hater det navnet. Hater det mer enn noe annet.
Og idet jeg løper forbi dem så er det som om jeg kan høre en tikking i hodet mitt.
Taktfast.
Tre.
To.
Én.
Nok.
Så kommer de første smellene.
Og idiotene, de løper etter. Etter meg.
Mens bak oss går verden opp i flammer. I all verdens farger.

fra 24 mislykkede nordmenn, av Jesper Halle.

ANDRE BARN: OMSORGSOVERTAKELSE

Antagelig ei jente. Antagelig ca 15.

HUN:

Tror dere ikke vi elsker dem?

Tror dere vi hater dem?

Det er klart vi hater dem!

Hater dere aldri foreldrene deres?

Helt sikkert ikke?

Alle hater foreldrene sine!

Alle elsker foreldrene sine!

Mor klarer ikke å ta seg av meg. Og det er noe enhver idiot kan forstå. Og jeg er ikke idiot.

Jeg kan godt forklare hvorfor hun ikke kan det. Jeg vet det.

Jeg forsto det mye før de andre forstod det. Mor er ikke frisk. Det er det det heter når man er høflig.

Det skjønner vel jeg også det, at hun ikke er frisk!

Og at det er best for meg at jeg er her.

Og det blir bare tull når vi møtes også. For hun kommer ikke. Eller så kommer hun og da har hun kjøpt gaver som er alt for store. Og da må noen si at dem må hun levere tilbake for dem har hun ikke råd til. Eller så kommer hun ikke.

Eller så skal vi plutselig flytte til et annet sted. Bare hun og jeg og der skal vi begynne på nytt. Men vi begynner aldri.

Eller så kommer hun ikke.

Hun er lei seg når hun ikke kommer. Jeg vet det. Hun gråter i telefonen hun også. Og det er litt dumt å sitte og gråte i hver sin telefon. Da er det kanskje bedre å ikke ringe.

Noen ganger kommer hun og tør ikke snakke med meg. Det synes jeg er rart. Og noen ganger kommer hun ikke.

Og noen ganger kommer hun. Og det er fint. Alt er helt fint. Vi har det bra. Men man vet aldri når. Og man kan hate moren sin for sånt. Og jeg... jeg hater virkelig moren min!

Likevel går det an at jeg elsker henne mens jeg hater henne.

Likevel er det sånn at man kan savne henne.

Likevel er det sånn. At jeg savner henne hele tiden.

Fra Først blir man jo født, av Lize Knudson

Så så, lille Nymse... Så så... Du skal ikke dø... Det er fordi... min gode venninne... At først blir man jo født. Tusen tråder vikler seg inn i ens liv - uungåelige tråder, sånn er det. Og når man så blir voksen og møter andre mennesker, som også har tusen tråder hver så... Kommer du dem for nær - begynner trådene å filtrere seg sammen... Og de er lange slike tråder. Engang kjente jeg en som tok frakken på mens hun sa ting til meg - så jeg skalv av glede over hele kroppen - skjønn ting, Nymse. Så gikk hun sin vei - helt opp til Nordpolen, og du kan faktisk se, spesielt tidlig om morgenen i klarvær, at hennes tråder stadig henger fast i mine. Jeg har prøvd å kutte dem over men det kan man ikke.

Det er tråder ut til alle mennesker, selv opp til himmelen - opp til de døde... Det er derfor du noen ganger kan få den sære fornemmelse av ikke å kunne nærme deg et menneske, man kan ikke gå inn i deres hus - det er trådene, Nymse, trådene som hindrer... Og jeg har tråder - over det hele - helt sammenfiltret er det, det er derfor man ikke alltid kan komme nær meg. Bare hun, som ved et tilfelle finner veien, hun som hopper over, går til høyre, løfter armen på

det riktige sted, sier godnatt og nikker på det riktige tidspunkt, hun kan nå meg. Og ikke nok med det: jeg skal også tilfeldigvis gjøre det samme - finne veien inn til henne, gjennom alle hennes tråder. Klarer man det - så har man virkelig møtt hverandre... Sånn er det, Nymse Tilfeldigheter og tråder alt sammen.